

■ Τὸ δεύτερο Πάσχα τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου*
Ἡμέρα μεγάλη καὶ ἐπιφανῆς...

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου εἶναι τὸ δεύτερο Πάσχα τῆς Ὁρθο-
δοξίας, ἑορτῶν ἑορτὴ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων. Ἡ σημε-
ρινὴ μέρα εἶναι μεγάλη καὶ ἐπιφανῆς. Τὸ γλυκοχάραγμά της εἶναι
καθαρὸ καὶ γλυκύτατο.

Νά! Τ' ἄστρα τρεμοσβήνου-
νε. **Ὁ** οὐρανὸς ἀνοίγει τὶς συν-
τεφένιες πύλες του, καὶ ἀπὸ τὰ
μυστηριώδη βάθη του ἔρχε-
ται πρὸς τὴ γῆ μιὰ μυστικὴ
ὕμνωδία. **Οἱ** ἄνθρωποι καὶ

τὰ ἄλλα πλάσματα νιώθουνε μέσα στὸν γλυκὸν ὕπνο τους κάποια
ἀγαλλίαση, σκιροῦν γιὰ τὴ μεγάλη μέρα ποὺ ξημερώνει. **Τὰ** βου-
νά, ἡ θάλασσα, τὰ λαγκάδια, ὅλα εἶναι ἁγιασμένα σήμερα, σὰν
νὰ φέλνουνε μαζί μὲ τοὺς Ἀγγέλους. **Τὰ** δρυμόνια καὶ τὰ δάση
μοσκοβολᾶνε, κάθε χαμοδέντρι, κάθε ἀγκάθι, κάθε πέτρα.

Μέσα στὸν δροσερὸν ἀέρα εἶναι χυμένη μιὰ μελωδία ποὺ
τὴν ἀκοῦνε οἱ εὐλαβικὲς ψυχὲς καὶ ὄχι τὰ αὐτιά της σαρκός:

«**Ἴ**δοὺ ἡμέρα ἐνδοξὸς ἐξέλαμψεν! **Ἐ**παίρονται πύ-
λαι οὐράνιοι. **Ἄ**γγελοι ἀνυμνοῦσι, καὶ ὑποδέχεται Χρι-
στὸς τὸ τῆς παρθενίας μητρῶον κειμήλιον. **Σ**ήμερον

ἄσατε λαοὶ Δαυϊτικὴν ὁδὴν ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ Κοιμῆσει τῆς Παναγίας. **Οὐκ** ἐν ὀργάνοις ἡχηροῖς, ἀλλ' ἐν κυμβάλοις χεῖλεσιν ἁγίοις, μουσικῇ τε καρδίας φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ σάλπιγγι ὑψηλῆς διανοίας».

Σήμερα ἀγρυπνᾷ ὁλος ὁ ἄυλος χορὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν Προφητῶν καὶ τῶν ἁγίων, γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν στὰ οὐράνια σκηνώματα τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβιμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ.

Ὁ προφητὰναξ Δαυΐδ, ποὺ στάθηκε ὁ προπάτορας τῆς Παναγίας, φωνάζει μὲ ἀναγάλλιασμα:

«**Ἄκουσον**, θύγατερ, καὶ ἴδε καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου.

Ἦγίασε τὸ σκῆνωμα Αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος!».

Κι ὁ μεγαλόφωνος Ἡσαΐας κράζει πὼς πέρασε ὁ καιρὸς τῆς λύπης καὶ τοῦ θανάτου, ἀπὸ τῆ μέρα ποὺ γεννήθηκε ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους ἡ Παναγία. **Καὶ** ξαναλέγει τὶς προφητείες ποὺ εἶπε γιὰ τὴ Θεοτόκο:

«**Ἐξελεύσεται** ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐκ τῆς ρίζης ἀναβήσεται»,

ἐννοῶντας πὼς ἀπὸ τῆ ρίζα τοῦ Ἰεσσαί θὰ βλάσταινε ἡ Παναγία, κι ἀπάνω σὲ τοῦτο τὸ βλαστάρι θὰ ἀνθίξε τὸ εὐωδέστατο ἄνθος, ὁ Χριστός.

Καὶ πάλι φωνάζει:

«**Εὐφράνθητι** ἔρημος διψῶσα, ἀγαλλιᾶσθω ἔρημος καὶ ἀνθίτω ὡς κρίνον. **Εὐφραίνεσθε** οὐρανοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθω ἡ γῆ, ῥηξάτωσαν τὰ ὄρη εὐφροσύνην, ὅτι ἠλέησεν ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ τοὺς ταπεινοὺς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ παρεκάλεσεν».

ᾠ! Πόσο ἀληθινὰ προφήτησε ὁ μέγας αὐτὸς Προφήτης! **Γιατί**, ποιά χαρὰ θὰ εἶχε ὁ κόσμος ποὺ εἶχε κυλιστεῖ στὴν ἁμαρτία, καὶ ποιά παρηγοριὰ θὰ εἶχανε οἱ φτωχοὶ ἄνθρωποι, ἂν δὲν ἐρχότανε στὴ γῆ Ἐκείνη ποὺ ἀνεβαίνει σήμερα στὸν οὐρανό, ἀφοῦ μετάλλαξε τὴ γῆ σὲ οὐρανό, κ' ἔκανε νὰ ἀνθήσει σὰν κρίνο ἡ κατάξερη ἔρημος, κι ἀντὶ τὴν ξερὴ ἀστοιβιὰ νὰ φυτρώσῃ λυγερὸ κυπαρίσσι, κι ἀντὶ τὴν κόνυζα νὰ ἀνθήσει ἡ μυρσίνη;

Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζούσανε τὸν καιρὸ ποὺ εἰπωθήκανε αὐτὲς οἱ προφητείες γιὰ τὴν Θεοτόκο, αὐτὰ ἦτανε αἰνίγματα καὶ ἴσκιοι. **Πλὴν** τώρα ποὺ συντελεσθήκανε, κ' ἔγινε μ' Αὐτὴ ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανοὺς δὲν εἶναι πιά ἴσκιοι σκοτεινοί, ἀλλὰ χειροπιαστὲς ἀλήθειες τῆς θρησκείας μας, καὶ γιὰ τοῦτο βαστοῦμε γερὰ τὴν Ἄγκυρα τῆς Ἐλπίδας, τὴν κεχαριτωμένη Θεοτόκο.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν σκιρτᾶ ἀπὸ χαρὰ σήμερα ἢ κτίσις ποὺ ἀναστέναζε ὅλη καὶ πονοῦσε μαζί μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ὄρατὰ καὶ ἀόρατα, ἔμφυχα καὶ ἄψυχα;

Νά! Ὁ ἥλιος προβάλλει ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ μὲ μεγαλοπρέπεια, ὁ τελετάρχης τῆς μεγάλης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως.

Φῶς γεμίζει τὴν οἰκουμένη, φῶς γεμίζει τὶς ψυχές, φῶς κατεβαίνει ὡς τὰ βάθη τῆς θάλασσας, φῶς μπαίνει μέσα στὶς σκοτεινὲς σπηλιές, φωτερὰ γινήκανε ὅλα τὰ σκοτεινά, ἀφοῦ ὁ θάνατος νικῆθηκε ἀπὸ τὴν Πηγὴ τῆς Ζωῆς.

Γι' αὐτό, ἡ Κοίμησις ποὺ γιορτάζουμε σήμερα δὲν εἶναι ξόδι λυπητερό, ἀλλὰ πανήγυρη χαρμόσυνη, γιορτὴ ἀθανασίας. Ἄνισως δὲν εὐδοκοῦσε ὁ Κύριος νὰ πάρει σάρκα ἀπὸ τοῦτο τὸ ἁγιασμένο σκήνωμα ποὺ εἶναι ξαπλωμένο ἀπάνω στὸ νεκρικό κλινάρι, τὶ θλίψη ἀπαρηγόρητη θᾶχαμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καταδικασμένοι δίχως ἐλπίδα στὴ φθορὰ καὶ στὸν θάνατο!

Ποιά ψυχὴ θὰ μπορούσε νὰ δροσιστεῖ ἀπὸ τὸ γλυκὸ ἀγεράκι τῆς ἀθανασίας χωρὶς τὴ Μητέρα τῆς Ζωῆς, ποιὸς θὰ ἐνιωθε τὴν εὐωδία τῆς πνευματικῆς ἀνοιξῆς, δίχως τὴν ἐλπιδοφόρα χελιδόνα, ποιὸς θὰ εὐφραϊνότανε στὸν μυστικὸ Παράδεισο, ἂν δὲν τὸν στόλιζε τὸ Ρόδον τὸ Ἀμάραντον;

Γιὰ τούτη τὴν αἰτία δὲν φέλνουμε σήμερα νεκρώσιμα τροπάρια στὴν Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ἀλλὰ ὕμνους χαρούμενους καὶ θριαμβικούς, τελοῦντες τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον ἑορτὴν τῆς Θεομήτορος, καὶ κροτοῦμεν τὰς χεῖρας, τὸν ἐξ Αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες. **Ψ**έλνουμε μὲ ἁγιασμένον οἶστρο καὶ λέμε:

«Ἄπας γηγενῆς σκιρτάτω τῷ πνεύματι λαμπαδουχούμενος. **Π**ανηγυρίζετω δὲ αὐτῶν νόων φύσις, γεραίρουσα τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις, Παμμακάριστε, Θεοτόκε, Ἄγνη, Ἄειπάρθενε».

(*) Φώτη Κόντογλου, Παναγία καὶ Ὑπεραγία, ἡ μετὰ τόκον παρθένος καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, ἐκδόσεις «Ἀρμός», 2000, σελ. 101-106. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.